

И врагътъ общи, въ редове сгъстени,
Ще ни съзре до васъ съединени
Въ едни надежди и една любовъ.

Когато сждбоносний часъ удари,
До васъ готови той ще ни завари
За славната, великата борба.
Съсь вази ще вървимъ безъ двоумѣнье:
Побѣда ль чака насъ иль поражение,
Ний съ вази ще дѣлимъ една сжда.

Духътъ, кой съ мощъ гигантска ви окрили,
И тукъ, на бѣгарскитѣ Термопили,
О опылченци, съ слава ви покри,
Священния си дългъ да отплатиме
И къмъ побѣди нови да лѣтиме —
Безстрашна доблестъ въ насъ ще разгори.

България съ тжгитѣ си вѣковни,
Пробудена отъ своя сънь гробовни,
Вперила бѣ очи и съ блѣденъ ликъ,
Задъхвана отъ трепетъ и вълнение,
Слѣди три дена страшното сраженье
Доръ чу съ възторгъ побѣдоносний викъ.

Тя бѣше въ васъ, прѣдъ васъ когато мрѣхте
И съ Брянци и Орловци тамъ рушехте,
Въ поривъ отчаенъ, скали, канари;
Тя бѣше въ васъ, кога, въ сърца унили,
Усѣщахте да никнатъ нови сили
И доблестъ съ огнѣнъ буенъ да гори. . .

Въ вѣнецъ трѣннения, съ кой сждбата
Петъ вѣка ней вѣначала бѣ главата,
Вий вплетохте чаровенъ лавровъ листъ.